Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (sedmo vijeće)

10. lipnja 2021.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Zaštita potrošača – Direktiva 93/13/EEZ – Nepoštene odredbe u potrošačkim ugovorima – Područje primjene – Članak 1. stavak 2. – Obvezne nacionalne zakonodavne odredbe – Prijevremeni raskid ugovora o zajmu – Kumulacija kamata na zajam i zateznih kamata”

U predmetu C-192/20,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Krajský súd v Prešove (Okružni sud u Prešovu, Slovačka), odlukom od 9. ožujka 2020., koju je Sud zaprimio 5. svibnja 2020., u postupku

Prima banka Slovensko a.s.

protiv

HD,

SUD (sedmo vijeće),

u sastavu: A. Kumin, predsjednik vijeća, T. von Danwitz i I. Ziemele (izvjestiteljica), suci,

nezavisni odvjetnik: E. Tanchev,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani postupak,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

– za slovačku vladu, B. Ricziová, u svojstvu agenta,

– za Europsku komisiju, R. Lindenthal i N. Ruiz García, u svojstvu agenata,

odlučivši, nakon što je saslušao nezavisnog odvjetnika, da u predmetu odluči bez mišljenja,

donosi sljedeću

* Jezik postupka: slovački

Presudu

1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 4. stavka 2. i članka 169. stavka 1. UFEU-a, članka 38. Povelje Europske unije o temeljnim pravima te članka 6. stavka 1. i članka 7. stavka 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (SL 1993., L 95, str. 29.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 12., str. 24.), kako ih je Sud protumačio u presudi od 7. kolovoza 2018., Banco Santander i Escobedo Cortés (C-96/16 i C-94/17, u daljnjem tekstu: presuda Banco Santander i Escobedo Cortés, EU:C:2018:643).

2 Zahtjev je upućen u okviru spora između Prima banke Slovensko a.s. i osobe HD u vezi s plaćanjem iznosa dugovanih nakon prijevremenog raskida ugovora o potrošačkom kreditu sklopljenog između tih stranaka.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 Uvodna izjava 13. Direktive 93/13 glasi kako slijedi:

„[B]udući da se pretpostavlja da zakonske ili regulatorne odredbe država članica kojima se izravno ili neizravno utvrđuju uvjeti potrošačkih ugovora ne sadrže nepoštene odredbe; budući da se ne čini potrebnim da [odredbama ove direktive] budu podložni oni uvjeti koji odražavaju obvezne zakonske ili regulatorne odredbe i načela ili odredbe međunarodnih konvencija u kojima su države članice ili Zajednica stranke; budući da se u tom pogledu izrazom iz članka 1. stavka 2. koji glasi ‚obveznih zakonskih ili regulatornih odredaba' obuhvaćaju i propisi koji se u skladu sa zakonom primjenjuju na ugovorne stranke ako nisu utvrđena nikakva drukčija rješenja".

4 Člankom 1. te direktive propisuje se:

„1. Svrha ove Direktive je uskladiti zakone i druge propise država članica koji se odnose na nepoštene odredbe u ugovorima koji se sklapaju između prodavatelja robe ili pružatelja usluga i potrošača.

2. Ugovorne odredbe koje su odraz obaveznih zakonskih ili regulatornih odredaba i odredaba ili načela međunarodnih konvencija u kojima su države članice ili Zajednica stranke, posebno u području prijevoza, ne podliježu odredbama ove Direktive."

5 Članak 6. stavak 1. navedene direktive određuje:

„Države članice utvrđuju da u ugovoru koji je prodavatelj robe ili pružatelj usluge sklopio s potrošačem prema nacionalnom pravu nepoštene odredbe nisu obvezujuće za potrošača, a da ugovor u tim uvjetima i dalje obvezuje stranke ako je u stanju nastaviti važiti i bez tih nepoštenih odredaba."

6 Članak 7. stavak 1. Direktive 93/13 predviđa:

„U interesu potrošača i tržišnih konkurenata države članice osiguravaju da postoje primjerena i djelotvorna sredstva za sprečavanje stalnog korištenja nepoštenih odredaba u ugovorima koj[e] prodavatelji robe i pružatelji usluga sklapaju s potrošačima."

Slovačko pravo

Građanski zakonik

7 Članak 54. stavak 1. Občianskog zákonníka (Građanski zakonik) glasi:

„Ugovorne odredbe utvrđene ugovorom koji je sklopljen s potrošačem ne smiju odstupati od odredbi ovog zakona na štetu potrošača. Osobito, potrošač se ne može unaprijed odreći prava koja su mu dodijeljena na temelju ovog zakona ili na temelju posebnih propisa koji štite potrošača, niti na drugi način pogoršati svoj ugovorni položaj.”

8 U skladu s člankom 517. stavkom 2. Građanskog zakonika:

„U slučaju kašnjenja s vraćanjem novčanog duga, vjerovnik ima pravo od dužnika zahtijevati, osim ispunjavanja obveze, zatezne kamate kada potonji nije u skladu s ovim zakonom obvezan platiti naknadu za kašnjenje; iznos zateznih kamata i naknade za kašnjenje utvrđuje se provedbenim propisom”.

9 Članak 519. Građanskog zakonika glasi kako slijedi:

„Pravo vjerovnika na naknadu štete zbog štete prouzročene dužnikovim kašnjenjem ne mijenja se; međutim, u slučaju kašnjenja s vraćanjem novčanog duga, može se zahtijevati naknada štete u dijelu koji ne uključuje zatezne kamate ili naknadu za kašnjenje.”

Vladina uredba br. 87/1995

10 Članak 3.a Vladine uredbe br. 87/1995 određuje:

„1. Kada je predmet ugovora sklopljenog s potrošačem dodjeljivanje potrošaču novčanih sredstava, ukupne sankcije za potrošačevo kašnjenje s vraćanjem novčanih sredstava ne smiju prelaziti prosječnu vrijednost efektivne kamatne stope koja je posljednji put objavljena na temelju posebnog propisa […] prije nastupanja kašnjenja za više od 10 postotnih bodova godišnje i istodobno ne smiju prelaziti trostruke zatezne kamate utvrđene ovom vladinom uredbom; efektivna kamatna stopa za sličnu vrstu potrošačkog kredita smatra se odlučujućom.

2. Sankcijama na temelju stavka 1. smatraju se zatezne kamate, ugovorne kazne i sve druge naknade za potrošačevo kašnjenje s vraćanjem novčanih sredstava.

3. Ako sankcije na temelju stavka 1. dosegnu iznos dodijeljenih novčanih sredstava, naknadne sankcije za potrošačevo kašnjenje s vraćanjem novčanih sredstava ne smiju prelaziti iznos zateznih kamata utvrđen ovom vladinom uredbom.”

Glavni postupak i prethodna pitanja

11 Osoba HD 17. lipnja 2016. sklopila je ugovor o potrošačkom kreditu kod Prima banke Slovensko u iznosu od 5700 eura po kamatnoj stopi od 7,90 %. Taj se zajam trebao vratiti u 96 mjesečnih rata.

12 Od rujna 2017. osoba HD više nije plaćala mjesečne rate. Slijedom toga, Prima banka Slovensko 28. prosinca 2017. prijevremeno je raskinula ugovor o zajmu i zatražila trenutačni povrat neotplaćene glavnice u iznosu od 5083,79 eura. Usto je Prima banka Slovensko na temelju odredaba ugovora o

zajmu, među ostalim, zatražila plaćanje zateznih kamata od 5 % na glavnicu zajma i dugovane kamate za razdoblje od raskida ugovora do stvarnog povrata ukupno pozajmljenog kapitala te plaćanje redovnih kamata od 7,90 % za cijelo to razdoblje.

13 Okresný súd Kežmarok (Općinski sud u Kežmaroku, Slovačka), pred kojim je Prima banka Slovensko pokrenula postupak, presudom od 20. rujna 2019., s jedne strane, prihvatio je njezinu tužbu kojom se zahtijeva da se osobi HD naloži plaćanje zateznih kamata do potpunog povrata pozajmljene glavnice i, s druge strane, odbio tu tužbu u dijelu u kojem se odnosila na to da se osobi HD naloži plaćanje redovnih kamata za to razdoblje zbog toga što se slovačkim pravom ne dopušta takvo kumuliranje kamata. Osim toga, taj je sud naveo da slovački sudovi već kvalificiraju odredbu ugovora o zajmu kojom se predviđa kumuliranje zateznih i redovnih kamata kao „nepoštenu”.

14 Prima banka Slovensko podnijela je žalbu protiv te presude ističući da iz presude Banco Santander i Escobedo Cortés proizlazi da je zajmoprimac koji nije ispunio svoje ugovorne obveze dužan, u slučaju prijevremenog raskida ugovora o zajmu, platiti ne samo zatezne kamate već i redovne kamate do povrata pozajmljene glavnice.

15 Sud koji je uputio zahtjev, kojem je podnesena ta žalba, navodi da, na temelju odredbi nacionalnog prava, kašnjenje u plaćanju duga koji je dospio podrazumijeva pravo u korist vjerovnika na isplatu zateznih kamata, na naknadu stvarno pretrpljene štete i eventualnu isplatu ugovornih kazni. Međutim, ti su zahtjevi, u slučaju ugovora koje sklapa potrošač, ograničeni člankom 54. stavkom 1., člankom 517. stavkom 2. i člankom 519. Građanskog zakonika, kojima se određuje gornja granica za iznos svih primjenjivih sankcija te se njima sprečava to da odredbe ugovora potrošaču nameću obveze koje nadilaze naknadu štete koju je vjerovnik stvarno pretrpio.

16 Sud koji je uputio zahtjev utvrđuje da bi zajednička primjena redovnih i zateznih kamata za razdoblje od proglašenja prijevremenog raskida ugovora o zajmu do stvarne otplate pozajmljene glavnice, s jedne strane, dovela do premašivanja gornje granice utvrđene zakonom i, s druge strane, nužno dovela do pogoršanja potrošačeva položaja.

17 Međutim, iako je točno da redovne kamate odgovaraju naknadi za stavljanje pozajmljenog kapitala na raspolaganje te da on ostaje na raspolaganju zajmoprimcu sve dok ga ne vrati u cijelosti, sud koji je uputio zahtjev navodi da kumuliranje tih kamata sa zateznim kamatama omogućuje banci da ostvari više od naknade stvarno pretrpljene štete koju joj jamče nacionalne odredbe. S obzirom na takvu prednost, banka bi mogla biti potaknuta da prijevremeno raskine ugovor o zajmu zbog najmanjeg zakašnjenja u plaćanju. Sud koji je uputio zahtjev smatra da je takva situacija tim više zabrinjavajuća jer banke općenito ne poštuju obvezu procjene kreditne sposobnosti potrošača prije sklapanja ugovora o zajmu, kako je predviđeno Direktivom 2008/48/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 23. travnja 2008. o ugovorima o potrošačkim kreditima i stavljanju izvan snage Direktive Vijeća 87/102/EEZ (SL 2008., L 133, str. 66.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 13., str. 58. i ispravak SL 2014., L 283, str. 66.). Prema mišljenju tog suda, da je Prima banka Slovensko provela tu procjenu, mogla je utvrditi da osoba HD nije solventna.

18 U tom je kontekstu Krajský súd v Prešove (Okružni sud u Prešovu) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeća prethodna pitanja:

„1. Treba li Direktivu 93/13 […], konkretno njezin članak 6. stavak 1. i članak 7. stavak 1., u vezi s tumačenjem te direktive navedenim u presudi [Banco Santander i Escobedo Cortés], tumačiti na način da joj se protivi propis kao što je zaštitna okvirna odredba članka 54. stavka 1. Građanskog zakonika kojom se ne dopušta ugovorno pogoršanje položaja potrošača u odnosu na zakonsku odredbu kojom se u slučaju potrošačeva kašnjenja s otplatom kredita predviđaju sljedeća prava vjerovnika:

– pravo vjerovnika na zatezne kamate čiji je iznos ograničen uredbom vlade;

– pravo vjerovnika na druge sankcije koje vjerovnik može primijeniti u odnosu na potrošača, čiji je iznos uvećan za zatezne kamate ograničen nepodmirenim iznosom glavnice;

– pravo vjerovnika na odštetu u slučaju da je šteta koju je vjerovnik pretrpio viša od zateznih kamata, i to na naknadu štete u neograničenom opsegu u skladu sa stvarnom štetom.

2. U slučaju potvrdnog odgovora na prvo pitanje: protivi li se visokoj razini zaštite prava potrošača na temelju članka 38. Povelje […] o temeljnim pravima i članku 4. stavku 2. i članku 169. stavku 1. UFEU-a to da potrošač zbog kašnjenja u izvršenju ugovornih obveza plati paušalne troškove vjerovnika, a ne protuvrijednost stvarne štete koju je pretrpio vjerovnik, čak i ako je stvarna šteta niža od paušalnih troškova?"

O prethodnim pitanjima

Prvo pitanje

Dopuštenost

19 Slovačka vlada ističe nedopuštenost prvog pitanja, navodeći, s jedne strane, da u odluci kojom se upućuje prethodno pitanje nisu navedeni ni razlozi koji su nacionalni sud naveli na postavljanje tog pitanja ni veza između odredbi Direktive 93/13 čije se tumačenje traži i primjenjivog nacionalnog zakonodavstva te, s druge strane, da je to pitanje hipotetsko jer nije potrebno za rješavanje spora u glavnom postupku, s obzirom na to da se on može riješiti na temelju odredbi nacionalnog prava.

20 U tom pogledu sud koji je uputio zahtjev navodi da njegove dvojbe u pogledu usklađenosti slovačkog zakonodavstva, a osobito članka 54. stavka 1. Građanskog zakonika, s odredbama Direktive 93/13 proizlaze iz presude Banco Santander i Escobedo Cortés, koju slovački sudovi različito tumače.

21 Tako sud koji je uputio zahtjev ističe da se iz te presude može zaključiti, kao što to tvrdi Prima banka Slovensko, da se članku 6. stavku 1. i članku 7. stavku 1. Direktive 93/13 protivi članak 54. stavak 1. Građanskog zakonika, koji, u vezi s člankom 517. stavkom 2. i člankom 519. Građanskog zakonika te s odredbama Vladine uredbe br. 87/1995, zabranjuje da ugovor o zajmu koji je sklopljen s potrošačem vjerovniku omogući da u slučaju prijevremenog raskida ugovora o zajmu, uz plaćanje zateznih kamata, zatraži i plaćanje redovnih kamata do stvarnog povrata pozajmljene glavnice.

22 S obzirom na navedeno, sud koji je uputio zahtjev također smatra da ugovorne odredbe koje omogućuju kumuliranje redovnih kamata sa zateznim kamatama dovode do znatne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih stranaka na štetu potrošača.

23 Budući da je sudu koji je uputio zahtjev podnesena tužba kojom se potrošaču nalaže plaćanje redovnih kamata do stvarnog povrata pozajmljene glavnice, uz plaćanje zateznih kamata, rješenje spora u glavnom postupku nužno ovisi o odgovoru Suda na prvo pitanje.

24 Slijedom toga, odluka kojom se upućuje prethodno pitanje u dovoljnoj je mjeri izložila kako razloge koji su sud koji je uputio zahtjev naveli da postavi pitanje Sudu tako i vezu između odredbi Direktive 93/13, čije tumačenje traži taj sud, primjenjivog nacionalnog zakonodavstva i spora koji se pred njim vodi.

25 S obzirom na to, prvo je pitanje dopušteno.

Meritum

26 Svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjev u biti pita treba li članak 6. stavak 1. i članak 7. stavak 1. Direktive 93/13, kako ih je Sud tumačio u presudi Banco Santander i Escobedo Cortés, tumačiti na način da im se protivi nacionalni propis na temelju kojeg potrošač koji je s prodavateljem robe ili pružateljem usluga sklopio ugovor o zajmu na temelju odredbi tog ugovora ne može biti obvezan, u slučaju prijevremenog raskida ugovora o zajmu, prodavatelju robe ili pružatelju usluga platiti redovne kamate za razdoblje od tog raskida do stvarne otplate pozajmljene glavnice, kada plaćanje zateznih kamata i drugih ugovornih kazni koje se duguju na temelju tog ugovora omogućuje naknadu štete koju je stvarno pretrpio prodavatelj robe ili pružatelj usluga.

27 Najprije valja pojasniti da iz odluke kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku proizlazi, s jedne strane, da na temelju članka 519. Građanskog zakonika vjerovnik ima pravo, u slučaju kašnjenja s plaćanjem novčanog duga, zahtijevati naknadu štete koja iz toga proizlazi, pod uvjetom da ona nije obuhvaćena zateznim kamatama, čiji je iznos ograničen, kad je riječ o ugovorima o zajmu koje su sklopili potrošači, člankom 3.a Vladine uredbe br. 87/1995.

28 S druge strane, u skladu s člankom 54. stavkom 1. Građanskog zakonika, potrošač se ne može unaprijed odreći prava koja mu taj zakonik ili posebne odredbe priznaju niti na drugi način pogoršati svoj ugovorni položaj.

29 Prema mišljenju suda koji je uputio zahtjev, te nacionalne odredbe imaju za cilj zajamčiti zaštitu potrošača jer, u slučaju prijevremenog raskida ugovora o zajmu koji je sklopio s prodavateljem robe ili pružateljem usluga, ne može biti obvezan platiti redovne kamate jer plaćanje zateznih kamata i eventualnih penala predviđenih tim ugovorom kao i, ovisno o slučaju, isplata naknade štete pokrivaju štetu koju je stvarno pretrpio taj prodavatelj robe ili pružatelj usluga.

30 U dijelu u kojem svojim prvim pitanjem sud koji je uputio zahtjev želi znati protive li se navedene nacionalne odredbe članku 6. stavku 1. i članku 7. stavku 1. Direktive 93/13, valja istaknuti da je, u skladu s njezinim člankom 1. stavkom 1., svrha te direktive uskladiti zakone i druge propise država članica koji se odnose na nepoštene odredbe u ugovorima koji se sklapaju između prodavatelja robe ili pružatelja usluga i potrošača.

31 Osim toga, u skladu s člankom 1. stavkom 2. navedene direktive, ugovorne odredbe koje su odraz obveznih zakonskih ili regulatornih odredaba ne podliježu odredbama te iste direktive.

32 U tom je pogledu Sud više puta pojasnio da, kao što to proizlazi iz trinaeste uvodne izjave Direktive 93/13, isključenje iz područja primjene te direktive, propisano navedenim člankom 1. stavkom 2., obuhvaća odredbe nacionalnog prava koje se primjenjuju između ugovornih stranaka neovisno o njihovoj volji i odredbe koje se redovno primjenjuju, odnosno koje se primjenjuju kada u tom pogledu ne postoji drukčiji dogovor stranaka. To je isključenje opravdano činjenicom da se može pretpostaviti da je nacionalni zakonodavac uspostavio ravnotežu između svih prava i obveza stranaka u određenim ugovorima, a koju je zakonodavac Unije izričito namjeravao očuvati (presuda Banco Santander i Escobedo Cortés, t. 43. i navedena sudska praksa).

33 Iz ustaljene sudske prakse Suda u biti proizlazi da navedeno isključenje obuhvaća obvezne zakonske ili regulatorne odredbe koje se ne odnose na nadzor nepoštenih odredaba, odnosno one koje se ne odnose na opseg ovlasti nacionalnog suda za ocjenu nepoštenosti ugovorne odredbe (presuda Banco Santander i Escobedo Cortés, t. 44. i navedena sudska praksa).

34 U ovom slučaju, kao prvo, iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje proizlazi da su nacionalne odredbe koje su predmet zahtjeva za prethodnu odluku zakonodavne ili regulatorne naravi i nisu preuzete u ugovoru o kojem je riječ u glavnom postupku.

35 Kao drugo, s jedne strane, sud koji je uputio zahtjev pojašnjava, kao što je to navedeno u točki 28. ove presude, da se, na temelju članka 54. stavka 1. Građanskog zakonika, potrošač ne može unaprijed odreći prava koja mu taj zakonik ili posebne odredbe priznaju, tako da su oni obvezujući za ugovorne stranke, neovisno o tome što su one ugovorile u predmetnom ugovoru. S druge strane, iz spisa kojim Sud raspolaže proizlazi da se nacionalne odredbe na koje se odnosi ovaj zahtjev za prethodnu odluku ne odnose na opseg ovlasti nacionalnog suda za ocjenu nepoštenosti ugovorne odredbe i, općenitije, ne odnose se na nadzor nepoštenih odredbi. Posljedično, podložno provjerama koje mora izvršiti sud koji je uputio zahtjev, te su nacionalne odredbe isključene iz područja primjene Direktive 93/13.

36 Međutim, iz odluke kojom se upućuje prethodno pitanje također proizlazi da ugovor o zajmu o kojem je riječ u glavnom postupku sadržava odredbu kojom se dotičnom potrošaču nalaže da u slučaju prijevremenog raskida tog ugovora isplati prodavatelju robe ili pružatelju usluga, među ostalim, i zatezne kamate i redovne kamate za razdoblje od tog raskida do stvarnog povrata pozajmljene glavnice. Prema mišljenju društva Prima banka Slovensko, Sud je dopustio takvo kumuliranje kamata u svojoj presudi Banco Santander i Escobedo Cortés. Prema mišljenju te stranke u glavnom postupku, Sud je u toj presudi svrhu redovnih kamata definirao kao protučinidbu za korištenje sredstvima do njihova povrata. Potrošač je onaj koji se tim sredstvima koristi, tako da bi na toj osnovi morao platiti i redovne kamate. U tim okolnostima sud koji je uputio zahtjev ima dvojbe u pogledu usklađenosti nacionalnog zakonodavstva o kojem je riječ u glavnom postupku, koje ne dopušta kumuliranje zateznih i redovnih kamata, s tom presudom.

37 U tom pogledu valja podsjetiti na to da je u predmetu u kojem je donesena navedena presuda sud koji je uputio zahtjev želio znati protivi li se odredbama Direktive 93/13 nacionalna sudska praksa prema kojoj se nepoštenost ugovorne odredbe ugovora o zajmu sklopljenog s potrošačem o kojoj se nije pregovaralo i kojom se određuje zatezna kamatna stopa sastoji od potpunog poništenja tih kamata, dok redovne kamate predviđene tim ugovorom nastavljaju teći.

38 Sud je posebice u točki 75. presude Banco Santander i Escobedo Cortés podsjetio na to da se Direktivom 93/13 zahtijeva da nacionalni sud izuzme od primjene odredbu koja je proglašena nepoštenom, a ne druge odredbe za koje nije utvrđeno da su nepoštene.

39 Sud je usto u točki 76. te presude pojasnio da iz te direktive ne proizlazi da izuzimanje od primjene ili poništenje odredbe ugovora o zajmu kojom se određuje zatezna kamatna stopa, zbog njezine nepoštenosti, mora također dovesti do izuzimanja od primjene ili poništenja odredbe tog ugovora kojom se određuje redovna kamatna stopa, to više što se te različite odredbe moraju jasno razlikovati. Sud je u toj točki istaknuo da se zateznim kamatama nastoji sankcionirati dužnikovo neizvršenje svoje obveze povrata zajma u ugovorno dogovorenim obrocima, odvratiti tog dužnika od kašnjenja u izvršenju svojih obveza i, prema potrebi, nadoknaditi zajmodavcu šteta koju je pretrpio zbog kašnjenja u plaćanju. Sud je u navedenoj točki naveo da je, nasuprot tomu, uloga redovnih kamata naknada za zajmodavčevo stavljanje na raspolaganje iznosa novca sve do njegova povrata.

40 Sud je to rješenje utemeljio na cilju koji se nastoji ostvariti Direktivom 93/13, koji se sastoji od zaštite potrošača i uspostavljanja ravnoteže između stranaka izuzimajući od primjene odredbe koje se smatra nepoštenima, a održavajući, u načelu, valjanost drugih odredaba predmetnog ugovora (presuda Banco Santander i Escobedo Cortés, t. 75.).

41 Slijedom toga, za razliku od onoga što se čini da predlaže Prima banka Slovensko, iz presude Banco Santander i Escobedo Cortés ne proizlazi da odredbe Direktive 93/13 treba tumačiti na način da im se protivi nacionalno zakonodavstvo koje prodavatelju robe ili pružatelju usluga koji je sklopio ugovor o zajmu s potrošačem ne dopušta da zahtijeva, u slučaju prijevremenog raskida tog ugovora i na temelju njegovih odredbi, plaćanje redovnih povrh zateznih kamata, za razdoblje od tog raskida do potpune otplate pozajmljene glavnice.

42 S obzirom na sva prethodna razmatranja, na prvo pitanje valja odgovoriti da, podložno provjerama koje mora izvršiti sud koji je uputio zahtjev, Direktivu 93/13 treba tumačiti na način da se ne primjenjuje na nacionalne odredbe na temelju kojih potrošač koji je sklopio ugovor o zajmu s prodavateljem robe ili pružateljem usluga ne može biti obvezan na temelju odredaba tog ugovora, u slučaju prijevremenog raskida ugovora o zajmu, platiti prodavatelju robe ili pružatelju usluga redovnu kamatu za razdoblje od tog raskida do stvarne otplate pozajmljene glavnice, kad plaćanje zateznih kamata i drugih ugovornih kazni koje se duguju na temelju tog ugovora omogućuje naknadu štete koju je stvarno pretrpio prodavatelj robe ili pružatelj usluga

Drugo pitanje

43 Uzimajući u obzir odgovor na prvo pitanje, na drugo pitanje nije potrebno odgovoriti.

Troškovi

44 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (sedmo vijeće) odlučuje:

Pod uvjetom provjera koje treba provesti sud koji je uputio zahtjev, Direktivu Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da se ne primjenjuje na nacionalne odredbe na temelju kojih potrošač koji je sklopio ugovor o zajmu s prodavateljem robe ili pružateljem usluga ne može biti obvezan na temelju odredaba tog ugovora, u slučaju prijevremenog raskida ugovora o zajmu, platiti prodavatelju robe ili pružatelju usluga redovnu kamatu za razdoblje od tog raskida do stvarne otplate pozajmljene glavnice, kad plaćanje zateznih kamata i drugih ugovornih kazni koje se duguju na temelju tog ugovora omogućuje naknadu štete koju je stvarno pretrpio prodavatelj robe ili pružatelj usluga.

Potpisi